

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Chrám totiž „zná“ své skutečné obyvatele.

Tomáš Špidlík

Úvodní slovo

Milí farníci,
prvního září uplynulo 230 let od
zřízení naší farnosti.

Náš kostel byl velmi významným
místem již dávno předtím, než –
po nuceném odchodu augustiniánů –
při něm vznikla farnost. Navzdory
tomu, že většina Brňanů jej zná nej-
spíše jako „Tomáška“, byl a zůstává
především místem zasvěceným Panně
Marii, kdysi zde uctívané jako Perla
Moravy a Palladium města Brna. Pa-
tronát svatého Tomáše, „nevěřícího“
apoštola, zve pak k hledání Krista ty,
kteří se chtějí Pravdy „dotknout“, žít

svoji víru jako velmi osobní zkušenost
se vzkříšeným Pánem.

Farnost je především společenství
víry. Oslava 230 let jejího trvání nám
připomíná, že toto společenství není
jen s těmi, kteří zde žijí dnes, ale
i s těmi, kteří toto společenství tvořili
v minulosti. Příslušnost k tomuto
společenství spoluutváří naši iden-
titu jakožto lidí a křesťanů. Zde se
o nedělích scházíme ke slavení Eu-
charistie, učíme se být církví, vydávat
svědectví Kristu slovem i účinnou
službou lásky, zde nacházíme přátele,
bratry a sestry ve víře v Krista,
zde jsme v Kristu „doma“. Naše
společenství je komplexní, ve městě to

platí víc než jinde, a stále musí usilovat o to, aby zde každý mohl najít své místo.

Výročí je nám tak především příležitostí k vděčnosti Pánu za to, že jej smíme znát, že nám ve svátostech otvírá proud své milosti, za to, že smíme být svědky Jeho lásky. Je také příležitostí, abychom si uvědomili svou zodpovědnost za to, abychom byli živými kameny Božího domu, církve.

Tak tedy, k dvěstětřicetinám, všechno nejlepší, a mnogaja i blagaja ljeta!

Srdečně ... Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Během školního roku** je mše svatá ve středu večer v 17.30 určena dětem a jejich rodičům. Od 16.30 probíhá v zákristii zkouška dětské scholy, poté zpěv při mši sv. Od 16.45 je program a nácvik písničky pro nejmenší v zákristii (podobně jako každý rok).

• **Zkoušky chrámového sboru Jolly Singers** se konají pravidelně v úterý od 19 hodin v zákristii kostela. První zkouška je 23. 9. 2014. Do Jolly Singers i do dětské scholy jsou srdečně zváni noví zpěváci.

• **Začal nový školní rok** a žádáme rodiny s dětmi, aby se zapojily při nesení darů na nedělní mši svatou v 9 hod. V zákristii visí na nástěnce rozpis a bližší informace. Zapisujme se, ať je každá nedělní devátá zajištěna.

• **Náboženství** ve školním roce 2014/15 se bude vyučovat takto:

Na ZŠ Antonínská čtvrtek od 14 hodin (podle počtu dětí buď jedna nebo dvě hodiny).

Na faře Lidická 6 ve středu v 15 (dvě hodiny, nejprve starší a pak mladší děti).

Na ZŠ Kotlářská bude naše katechetka Hanka Švábová učit náboženství v pondělí od 16 do 16.45 hod.

Prosíme rodiče dětí, kterých se to týká, aby sledovali informace na vývěsce v kostele.

• **Živá teologie. Spirituální dimenze člověka.** Biskupství brněnské spolu s Brněnskou akademií třetího věku pořádá v akademickém roce 2014/15 pro zájemce od 50 let kurz *Živá teologie. Spirituální dimenze člověka*. Přednášejí profesori a docenti Masarykovy univerzity v Brně, Palackého univerzity v Olomouci a významní představitelé církve. Program i přihlášky jsou na internetové adrese www.bioetika.cz, ale také u duchovního správce. Informace na tel. č. **548 527 262**. Účastníci loňského kurzu přednášky srdečně doporučují.

• Naši milí přátelé, **TANEČNÍ ZAČÍNÁJÍ !!!** Dne 10. 10. 2014 na ZŠ Horácké náměstí v Řečkovících, deset pátků po sobě jdoucích vždy od 19.00 - 20.30 hod. Cena 600,- Kč/osoba.

Budeme se setkávat s tancechtivými farníky z Řečkovic i ze Židenic. Taneční jsou vhodné pro začátečníky i pokročilé. Zájemci, prosím zavolejte na mobil: **774 624 212**, nebo napište na mail: **voriskovaanna@seznam.cz**

Těšíme se na Vás! Voříšci (Anna a Radovan)

• V zákristii kostela si můžete za 180 Kč zakoupit knihu **230 let farnosti u kostela sv. Tomáše v Brně**.

• **Letošní podzimní běh kurzu Alfa** bude zahájen 9. října 2014 a potrvá do 15. ledna 2015, kdy bude zakončen slavnostní večeří. Setkání se budou konat vždy ve čtvrtek od 19.00 do 21.30 v prostorách brněnského jezuitského kostela Nanebevzetí Panny Marie – vchod na rohu ulic Mozartova a Jezuitská.

Účast v kurzu je bezplatná a nezávazná. Z kurzu je možno kdykoliv svobodně odejít. Pokud účastník nechce dále pokračovat, není k tomu nijak vázán. Náklady na kurz jsou hrazeny ze sponzorských příspěvků organizátorů. Pokud účastníci chtějí, mohou do sbírky také přispět.

Kontakt pro přihlašování:
Eva Vahalíková, telefon **777 994 699**,
alfa.brno@email.cz,
www.brno.alfakurzy.cz

Z farní charity

Vážení přátelé, farníci i vy všichni, kdo přicházíte ke svatému Tomáši účastnit se slavení bohoslužeb nebo i na chvíli modlitby!

Žijeme v těžké době, ve světě je mnoho utrpení, mnoho násilí, mnoho utracených nevinných životů. Papež František i náš biskup Vojtěch nás vyzývají k modlitbě za všechny křesťany ohrožené pronásledováním a za země postižené válečnými konflikty. Připojme se ke všem, kdo Bohu přednášejí tyto úmysly s důvěrou, že náš Pán je mocnější než zlo ve světě.

Po prázdninách vás opět zdravíme ve farním časopise Tomášek. V právě vydané knize k 230. výročí existence farnosti jste si mohli přečíst i kapitolu o historii farní charity v našem kostele. A tato historie by neexistovala nebýt vás, našich dárců a pomocníků. Děkujeme vám jménem všech, kterým jsme díky vaší štědrosti mohli poskytnout pomoc. Velkou část peněz poskytujeme bezdomovcům, tedy těm nejposlednějším, kteří jsou bezvýznamní v očích tohoto světa. Často posíláme finanční pomoc do oblastí postižených různými katastrofami a do míst zasažených válkami.

Příspěvky do naší pokladničky se nezmenšily ani o prázdninách a my

jsme je prostřednictvím Oblastní charity – služby Brno poskytli na tyto účely:

Denní a přechodný pobyt pro seniory	7 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	2 000 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	2 000 Kč
Effeta – denní centrum pro mentálně postižené	5 000 Kč
Chráněné bydlení	6 000 Kč

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

Mt 16,24

V životě každého člověka se vyskytuje utrpení, které může mít různou podobu a pro jednotlivé lidi může být různě těžké. To, s čím se jeden člověk vyrovná snadno, může být pro druhého neúnosné břemeno. Utrpení je těžké pro každého člověka, ale věřící lidé se s ním vyrovnávají snadněji, protože se na ně dívají očima víry. Věřící lidé touží být v pozemském životě spokojení a šťastní, je to přirozená touha každého člověka, ale jsou si

vědomi toho, že pozemský život je příprava na věčný život, ve kterém budou naplněny všechny lidské touhy a všechna lidská přání. Proto se na utrpení dívá věřící člověk jako na přípravu na věčný život a je schopen se vzdát hodnot, o kterých ví, že je jednou bude muset definitivně opustit.

Věřící člověk ví, že svými přirozenými silami není schopen správně prožít všechno, co mu život přináší, a proto prosí Boha o pomoc. Je si při tom vědom toho, že Bůh nemusí vždy odstranit utrpení z jeho života, ale věří, že mu Bůh dá jiný pohled na situaci, kterou prožívá, a také pomoc, která mu pomůže překonat všechno, co je pro něj těžké. Věřící, že mu ukáže smysl a cenu utrpení, které snáší. Je možné, že člověk nepochopí všechno okamžitě, ale s Boží pomocí dobře prožije každou situaci. Je možné, že člověk všechno pochopí až s odstupem času, kdy se bude dívat na to, co prožil, jiným pohledem.

Když se díváme na to, co jsme prožili a co pro nás bylo těžké, uvědomujeme si, že před tím, než jsme prožívali nějakou těžkou událost – třeba vážnou nemoc – jsme se trápili strachem, protože jsme nevěděli přesně, co nás čeká a jak to budeme prožívat. Ten předcházející strach byl těžší než ta vlastní událost. Je přirozené, že se bojíme a snažíme se

vyhnout všemu, co je pro nás těžké. My máme plně využívat všechny přirozené možnosti a příležitosti, abychom se ochránili před tím, co nám hrozí. Ale když skutečně uděláme všechno, co udělat můžeme a máme, máme se s důvěrou svěřit do Boží prozřetelnosti a spoléhat na to, že Bůh dokonale doplní všechno, na co jsme nestačili, co jsme nepředpokládali a co jsme nemohli ovlivnit a dá nám tolik pomoci, abychom byli schopní prožít všechno dokonale.

Víra v Boha, který je všemohoucí, vševědoucí a také nekonečně milosrdný, pomáhá věřícím lidem správně prožít celý pozemský život a dokonale se připravit na život věčný. Život žádného člověka není bez problémů a utrpení, a proto i v životě věřících lidí se utrpení vyskytuje. Není však zbytečné a s Boží pomocí je věřící člověk schopen prožít pozemský život úspěšně a připravit se na život věčný.

o. J. Šik

Všimli jste si?

Pro mnohé z nás utekly prázdniny jako voda, zvláště těm, kteří tento čas prožívali v pohodě někde u vody, na horách, na severu nebo jinde ve světě, zkrátka mimo domov. Ne všichni se rozutekli, mnozí museli nebo chtěli zůstat. Proto i farnost fungovala non-stop.

Bohoslužby dle obvyklého, zaběhlého pořádku i když občas ochuzeny o zpěv, či varhanní doprovod. Suplování se ujali i kněží od svaté Maří Magdalény i jiní. Díky za jejich zpestření a službu. Ale o správci Božích tajemstvích později.

Dnes o těch, kteří tiše a ochotně, prázdniny-neprázdniny, bez přerušování, sloužili dál.

Tak tedy: jsou to dvě party. Jim patří pondělky. První parta nastupuje po ranní a druhá za týden po večerní mši svaté. Jejich nástroje jsou kýbl teplé vody, zemovka na holi, smeták, lopatka. Jejich rajon tvoří podlaha v lavicích, klekátko, dlažba v celém kostele, obě zákristie, kaple pro děti, toalety. Tam, kde jsou koberce, pomáhá vysavač. Všudepřítomný prach, písek, smetí, obaly od potravin, bonbonů, žvýkaček a jiné suvenýry jsou nemilosrdně odkázány do patřičných míst. Děje se tak s týdenní pravidelností po celý rok. **Přitom parta, sloužící po ranní mši, má úctyhodný věkový průměr a mnozí z nich už jsou obdarováni osmým křížkem.** Závěr takového ranního úklidu tvoří skromné agapé. Namazaný chléb imitací másla, čaj a srdečné sdílení. I v něm se občas ozve: **potřebovali bychom omladit a doplnit.**

Večerní parta bratří a sester je dosud v produktivním věku, proto také čipernější a rychlejší. Není divu,

spěchají za svými rodinami, mnohdy i malými dětmi. Přesto i za nimi je čisto. Není důvod žehrat, že o prázdninách mají od úklidu volno, rodiny je potřebují.

A tak veliký dík všem, kteří v sobě stále prohlubují poznání, že život je dar, který nám byl dán, abychom jej spravovali, a ne vlastnili, že jdeme v tomto světě po boku s lidmi v bratrském společenství, pomoci a sdílení. Práce je spousta a úkol, který nám byl svěřený, je veliký: ale my nejsme nikdy sami. Jiný nás podpírá a přichází vstříc našim slabostem.

Tak tedy přeji sobě i nám všem odvalu sloužit i tam, kde druhý dosud schází.

+ *jáhen Ivan*

Severky

YMCA T. S.

Skautky La Camorra 2014

Jako každý rok, tak i letos, jsme se vydaly na třítydenní skautský tábor Severek. Utábořily jsme se již tradičně v tee-pee kousek od vesničky Bohdalov (okres Žďár nad Sázavou). Táboru předcházela stavba, na které jsme se podílely nejen my skautky, ale i spousta statných hochů. Za to jim patří veliký dík ☺. Dali jsme síly dohromady a za čtyři dny bylo vše připraveno. Tábor mohl naplno propuknout.

Zahájily jsme Zahajovacím ohněm, a pak už šlo všechno jako po másle. Etapová hra nás přenesla do prostředí neapolské mafie. Byly jsme rozděleny do tří starých mafiánských rodů Caserta, Benevento a Avellino. Naším úkol bylo najít mocnou zbraň, která nám umožní vládu nad celou Itálií. Hrály jsme také spoustu her všech druhů. Dokonce jsme musely neplánovaně dobýt i náš tábor obléhaný spřáteleným oddílem. Během tábora jsme si také zkusily různorodé lanové překážky, u kterých jsme si zažily i pořádnou dávku adrenalinu. Přišel čas i na výrobu triček, zpívání u ohně a vtipné scénky vedoucích jako upoutávky k etapovkám. Občas nás navštívila i nějaká ta (nejen) noční návštěva. Ani jsme se nenadály a přiblížil se konec tábora a s ním i velké finále v Etapové hře. Až do posledních okamžiků to bylo velice těsné a napínavé. Ale nakonec jako první odemkla tresor v bance skupinka Caserta, pod vedením Pipi a Suri, a tím získala moc nad celou Itálií a vítězství v celé etapové hře. Tábor jsme nemohly zakončit nijak jinak než Zakončovacím ohněm a Žranicí. Při Závěrečném ohni jsme se rozloučily s naší dlouholetou kuchařkou a vedoucí Bárou Willy Vaškovou, které patří veliký dík za

všechny plné žaludky. Rovněž chci také poděkovat holkám z vedení za skvělý program a příjemnou atmosféru, kterou vytvořily na táboře. Díky nim si odnášíme spoustu zážitků. Máme na co vzpomínat ☺.

Terka Surikata Barančicová

Světlušky Cesta za Hvězdou 2014

Další rok je za námi a my jsme opět mohly s otevřenou náručí přivítat naše staré, dobré tábořiště u Milkova. Až na pár deštivých dnů nám počasí prálo, čili průběh tábora se obešel bez jakékoliv evakuace a povodně. Minulý

rok provázely světlušky pana Fogga na cestě kolem světa, avšak tento rok jsme se „vznášely nad světem“. Společně s udatným mladíkem Tristanem jsme putovaly za tajemnou Hvězdou, abychom ji dovedly do naší vesnice a posléze uchránily před zlou mocí čarodějnic. Avšak jak už tomu bývá u každé pohádky, ani tady si nemohl Tristan nepovšimnout oslnivé záře Hvězdiných vlasů. A nebyla by to pohádka, kdyby i tato cesta neskončila jednou velkou a bohatou svatbou! Tábor jsme nejenom zdárně zvládly a přežily, ale troufám si říci, že i náležitě „prožily“ a příštím rokem

nás opět bude čekat vůně lesa, ranní nástupy a smůla na rukách! Teď jen přečkat těch dalších deset měsíců ve škole. Howgh.

Veronika Delira Zukalová

Kola 2014

Členové naší farnosti se setkávají také u nejrůznějších aktivit využívající svůj volný čas. V letních měsících zpravidla tato sounáležitost graduje a společné dovolené jsou jen důsledkem společných zájmů. Ani letošní rok nebyl výjimkou. Několik rodin se domluvilo na společném místě pro trávení dovolené, konkrétně ve skautském centru v Domašově nad Bystřicí nedaleko Šternberka. Většina si vezla na střechách aut jízdní kola, někteří si přibalili také kočárek, soudek pěnivého moku s chladákem, trekingové hole, někteří s sebou přivezli i vyvalené koleno, křečovou žílu či mozol na bříšku. Prostě jak kdo chtěl. Společnost byla pestrá – černovlasí, blondáci i fialovi, sladcí i kyselci, veselí i smutní, bláhovi i ostatní. Zajímavostí byl vysoký počet Sojek, myslím, že pět. No, jsou to teda pěkní ptáci.

Každý den jsme se rozdělili na kolisty (většina), několik chodců a možností byly i autovýlety nebo vlakovýlety do okolí. Polopenze nás nutila ke společnému vstávání i ke společným návratům, ačkoli pokaždé

se to úplně nepovedlo. Počasí jsme několikrát urgovali a zdálo se, že odpovědní jsou nám naklonění, neboť zpočátku začínalo pršet až v okamžiku, kdy jsme vjížděli do cíle nebo byli již v cíli. Sečetlo se nám to až poslední den, který podle předpovědi měl být jasný, nejhezčí a nejteplejší. Vyrazili jsme nabuzení bez bund a podobné zbytečné zátěže, v plánovaném okruhu směrem k rybníku. Již před polednem přišlo varování. Mělo být 31 stupňů Celsia a v celé republice zřejmě také bylo, stejně jako jasná obloha. Před námi jasno, za námi jasno, jen nad námi jediný mrak, z kterého však padala voda a navíc přímo na nás. Tentokrát nás částečně ochránil les, kterým jsme projížděli a po nějakých 15 či 20 minutách jsme pokračovali směr zatopený lom. Po cestě jsme se osušili na sluníčku a příjemně nahřáli na skoky do vody. K lomu až na odpadlíky přijeli všichni nachystaní na krásné vodní osvěžení. Když tu několik blesků upozornilo, že se něco žene. A hnalo. Během okamžiku bouřka s průtrží mračen a kroupami nás zahнала pod nejbližší převíslou střechu u nějaké chaloupky, která nás ochránila jen částečně. Po necelé hodině se konečně opět rozjasnilo. Navlhli, avšak úplně od jiné vody než jsme čekali, jsme odjížděli zpět na základnu. Ještě, že jsme neopomněli s sebou vzít i různá ohřívadla.

Naše základna byla v údolí u potoka či říčky, takže byla jistota, že každý výlet hned od počátku bude do kopce, žádná flákačka. Naše chrastící a zatuhlé klouby se postupně rozechřívaly až předaly zátěžový atest svalům, kterým se v určité fázi vůbec nechtělo chodit ze schodů. Naše výlety prostupovaly rybníčky a hlavně hospůdky s výbornými polévkami a občerstvovacími tekutinami. Viděli jsme sopku, vodopády (i jiné pády) a v neposlední řadě krásnou krajinu. Příjemné bylo také přivítání na nedělní mši v Jívové, která byla se křtem a pak hlavně s koláčky, slivovicí a dalším občerstvením u východu. Dny jsme tedy prožili příjemně, někdy až sportovně. Někteří se však nejvíce těšívali na večery. A i ty jsme prožili příjemně. Společně jsme si

pochutnali na různých čajích a dalších pěnivých i nepěnivých tekutinách, oslavili jsme narozeniny, zahráli společenské hry a hlavně řešili (i když úplně nevyřešili) řadu nesmírně důležitých vědeckých problémů.

Zatopeného lomu jsme si užili až v den odjezdu a ještě se nám podařilo narychlo ujet bouře, která v této lokalitě trhala střechy. Prostě dobrodružství, na které se bude vzpomínat. Jenom tu váhu doma od té doby obcházím.

Petr Hanák
Foto Igor Kyselka

Marie Sojka V. upřesňuje: Chtěla bych objasnit zvýšený počet Sojek zmíněných v textu. Doplnila mne rodina Sojkova: rodiče Petr a Petra a synové Ondra a Petřík.

Tiché díky

Díky za ty,
kdo vyhlíží Tebe,
i když Tě ještě neznají.
A seznam čestných hostů
jména zapomněl.

Díky za tvář soustředěnou
jako oči milenců,
za prsty, sbírající odpovědi
na nekladené otázky.

Díky za krásné mrazení
při otevření květu.
Až bubny překonají vzdálenost
od uší k srdci,
zachytí radary ozvěnu
velkého třesku.

Díky za hlas stromů,
které zpívají tak naplno,
že roztančí i pokroucenou borovici
v sousedním lese.

Petr Kaďourek: Úlomky hlíny

Broučkový tábor rodin v Lučici

Foto Markéta Zelenková

POVÍDKA

První otázka se zdá být podezřele snadnou. „Paní učitelko, Pán Bůh nemá žádný hřích, že?“ „Ne, Domi, to víme s jistotou.“ Dotazy pokračují: „Ale kdyby někomu neodpustil, tak by měl hřích, že?“ Paní učitelka se usměje: „Víš, Dominko, právě se bavíme o krásných nesmyslech. Bůh je Dobro, nemůže tedy udělat nic špatného. Určitě odpustí každému, kdo upřímně lituje.“ „Ale někteří lidé by si trest zasloužili! Třeba Hitler – víš, kolik kvůli němu umřelo lidí? Ten by si zasloužil spravedlivý trest!“ Dcera advokátky začala v zápalu boje paní katechetce tykat.

„Máš i nemáš pravdu. Bůh Hospodin je spravedlivý, ale s příchodem Pána Ježíše a díky jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání stojí Boží milosrdenství, to znamená odpuštění, mnohem výš než pouhá spravedlnost. A potom, víte, nikdy bychom neměli nikoho soudit. To nedělá ani papež František. Ano, ve světě je mnoho násilí, ale my o žádném člověku nevíme vše – kdo byli jeho rodiče, jaké měl dětství, neznáme důvody jednání druhých.“ Paní učitelka se odmlčí. „Ale hlavně, Bůh se nás jednou nebude ptát na chyby a hříchy – těch naděláme spoustu a můžeme jich litovat. Důležitější bude otázka, co dobrého jsme tady na

světě udělali. Jak jsme využili dary, hřivny, které jsme od Něj dostali.“ Paní katechetka se usměje na každého zvlášť. „A vy jste jich dostali opravdu hodně! Tak pozor na to, to je velký závazek!“ Učitelka bere dva archy papíru a rozstříhá je na osm menších. Každému z žáků dá jeden: „Napište si sami pro sebe, co si myslíte, že jsou vaše největší dary a jak byste jich mohli využít. Nemusíte to nikomu ukazovat, ani mně, když nebudete chtít.“ Katechetka má radost, že nejdéle přemýšlí žáčci, které považuje za nejbystřejší.

Je předčasné mluvit takto s devítiletými dětmi? Nemyslím. Vlastně to vůbec není otázka věku. Každý z nás má doma kousek papíru a aspoň jednu písíci tužku.

Ježíšovo vykoupení nám přináší odpuštění vin. Ale jak je to se zakopanými hřivnami?

S trochou nadsázky lze říci, že mít na zahradě za domem zakopanou mrtvolu, je zlé. Ale mít tam zakopanou hřivnu, je možná ještě horší.

Máme před sebou nový školní rok. Snažme se ho prožít co nejlépe. Pán nám pomůže zužitkovat a rozmnožit naše dary, ale bez naší snahy je i všemocný Bůh bezmocný.

Marie Sojka Veselá

Duhová kulička

Je po dešti. Podzimní les je tichý. Kapičky se ještě drží větví stromů a vlhké listí voní po oříškách. Ale medvídek Míša má ještě další důvod k radosti. Dešťový potůček totiž odněkud přinesl krásnou skleněnou kuličku. Míša si ji chytil a teď ji pevně svírá v tlapce. Právě vykouklo za mrakem sluníčko a méda honem nastaví kuličku zářivému paprsku. „To je krása,“ vydechne obdivně.

„Písk,“ ozve se mu přímo u pravé nohy, „ahoj medvídku, copak to máš?“ Z díry vykoukla myška a černá očka jí hoří zvědavostí.

Míša honem schová kuličku do zavřené tlapky, ale pak neodolá: „Mám duhovou kuličku, ale nepůjčím – ještě bys mi ji ztratila!“ Černá očka posmutněla a myška se zklamaně loudá ke své díře. Vtom zas zasvitlo sluníčko a Míša honem nastavuje kuličku jeho paprskům. Červená, žlutá, zelená a modrá a taky světlounce fialová a trochu oranžové – všechny barvy se na něj smějí.

„Fůůů,“ zahučel vítr ve větvích, až se Míša lekl a kulička mu vypadla z tlapky. Honem rozhrabává

listí, hledá v mokré trávě, odhazuje každou větvičku, ale kulička nikde! Míšovi je do pláče, když tu mu zas něco přeběhlo přes nohu. „Písk,“ ozve se tenký hlásek, „určitě se zakutálela až do nory ke starému jezevci. Zkusím se tam proplížit. Ale jestli ho probudím – chi chi chi – vypráší mi kožich důkladně,“ a to už myška mizí v noře. Míša sedí na bobku a čeká. Má o myšku strach. „Jak je odvážná!“ obdivuje ji v duchu. „A on jí přece kuličku ani nepůjčil!“ Míša se za sebe stydí, až se pod kožíškem červená. Hlavně aby se konečně vrátila! Třeba bez kuličky – můžou si hrát s něčím jiným. Konečně něco zaslechne: „Uf, uf,“ funí myška a koulí před sebou ztracenou kuličku. „Hurá,“ vyskočí medvídek, až se stromy otřesou a pokropí ho opožděnou dešťovou sprškou. Ale kdo by se bál trošky vody!

Míša už ví, že dobrý kamarád je víc než sebekrásnější kulička.

Marie Sojka Veselá

